

Arszenyij Tarkovszkij

KISGYERMEKKÉNT MEGBETEGEDTEM

Kisgyermekként megbetegedtem
Az éhségtől s a félelemtől. Ajkam lázvarát
Szaggattam – és lenyaltam; jól emlékszem én
Hűsítő, sós ízére mostan is.
És arra, hogy megyek csak és megyek,
Ülök a lépcsőn és sütkérezem.
Megyek, akárha lázálomban, a patkányfogó
Dudaszavára a folyóba, leülök – sütkérezem
A lépcsőn; újra kiráz a hideg.
S ott áll anyám, kezével int nekem,
Ott van közel, s nem érem el soha:
Elindulok – csak hét lépésre áll,
Kezével int; közel megyek – megint
Hét lépés van köztünk, kezével int.

A láz

Elönt, galléromat nyitom, lefekszem, –
Most trombiták harsannak, fény hasít
Lehunyt szemembe, ló dobog, s anyám
Repül az út fölött, kezével int nekem –
És elrepül...

S most arról álmodom,
Hogy almafák alatt kórház fehérlik,
És hófehér a lepedő alattam,
S fehérlő doktor nézi arcomat,
És lábamnál nővér dereng fehérén,
S rebbenti szárnyait. S eltűnnek ők.
S megjött anyám, kezével int nekem –
És elrepül...

Baka István fordítása